

Libris.ro

One, Two, Buckle My Shoe

Agatha Christie

Respect pentru camera și latul
One Two Buckle My Shoe Copyright © 1940 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

The Agatha Christie Roundel Copyright © 2013 Agatha Christie Limited.

Used by permission.

www.agathachristie.com

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

 www.litera.ro

O supradoză de moarte

Agatha Christie

Copyright © 2014, 2020 Agatha Christie Limited

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Corector: Păunița Ana

Copertă: Ana-Maria Gordin Marinescu

Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHRISTIE, AGATHA

O supradoză de moarte / Agatha Christie;

trad. din lb. engleză de Alina Rogojan. –

București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4795-5

I. Rogojan, Alina (trad.)

821.111

Agatha Christie®

O SUPRADOZĂ DE MOARTE

Traducere din limba engleză
de ALINA ROGOJAN

București
2020

*Un, doi,
În pas vioi*

I

Domnul Morley nu se arată prea binedispus la micul dejun. Se plânse de costiță, se întrebă de ce cafeaua aducea mai degrabă a noroi și comentă că cerealele servite la micul dejun erau tot mai rele.

Domnul Morley era un bărbat scund, cu maxilare ferme și o bărbie cu aer bătăios. Sora lui, care îi ținea gospodăria, era o femeie masivă semănând cu un grenadier. Acum, privindu-l gânditoare, îl întrebă dacă apa din cadă fusese din nou rece.

Pe un ton posac, domnul Morley spuse că nu. Coborî privirea spre ziar și observă că guvernul părea să treacă de la o stare de incompetență la una de imbecilitate absolută.

—O rușine! replică domnișoara Morley, cu voce gravă de bas.

Considerase întotdeauna guvernul o instituție cât se poate de utilă, indiferent cine deținea puterea. Prin urmare, îi ceru fratelui ei să-i explice exact de

ce actuala politică a guvernului era convingătoare, idioată, imbecilă și de-a dreptul sinucigașă.

După ce își exprimă în detaliu părerea în aceste privințe, domnul Morley își mai turnă o ceașcă din cafeaua disprețuită și își mărturisii adevăratul motiv de supărare:

– Fetele astea sunt toate la fel! Neserioase, egoiste, nu te poți baza pe ele cu nici un chip.

– Gladys?

– Tocmai am primit mesaj. Mătușa ei a suferit o comoție cerebrală, așa că a fost nevoită să plece în Somerset.

– Foarte neplăcut, dragul meu, dar nu e nici-decum vina fetei.

– De unde să știu eu dacă mătușa ei a suferit o comoție cerebrală? mormăi domnul Morley clătănând din cap. De unde să știu dacă nu cumva toată povestea a fost pusă la cale de fată și de golanul cu care își face de lucru? Băiatul ăla e un neisprăvit cum n-am mai văzut! Probabil au plănuit să iasă azi împreună.

– O, nu, dragule, nu cred că Gladys ar face așa ceva. Știi, ți s-a părut întotdeauna foarte conștiincioasă.

– Da, da.

– O fată inteligentă și sincer interesată de munca ei, așa spunea.

– Da, da, Georgina, dar asta a fost înainte să apară în viața ei acest tânăr indezirabil. S-a purtat

foarte diferit în ultima vreme. Foarte diferit... distrată... tulburată... agitată.

Femeia-grenadier scoase un oftat profund.

– În fond, Henry, se întâmplă ca fetele să se îndrăgostească. E firesc.

– Nu permit ca asta să-i afecteze eficiența de secretară, se răsti domnul Morley. Mai cu seamă azi, când sunt extrem de aglomerat. Am mai mulți pacienți foarte importanți! E foarte supărător!

– Sunt sigură că este deosebit de supărător, Henry. Cum se descurcă băiatul cel nou, dacă tot veni vorba?

– E cel mai rău din câți am avut până acum, bombăni Henry Morley. Nu reușește să rețină corect nici un nume și are niște maniere absolut barbare. Dacă nu se îndreaptă, am să-l dau afară și am să caut altul. Nu știu la ce mai e bună școala în ziua de azi. Pare să producă doar o mulțime de neghiobi care nu pot înțelege nici un cuvânt din ce le spui, cu atât mai puțin să-l și țină minte. Trebuie să plec, spuse el uitându-se la ceas. Am o dimineață plină și trebuie să-i fac loc și acelei femei, Sainsbury Seale, fiindcă are dureri. I-am sugerat să meargă la Reilly, dar a refuzat categoric.

– Bineînțeles, spuse Georgina, loială.

– Reilly e foarte priceput, chiar foarte priceput. Diplome cu onoruri. Mereu la curent cu tot ce ține de munca lui.

– Îi tremură mâna, remarcă domnișoara Morley. După părerea mea, e băutor.

Fratele ei râse, recăpătându-și buna dispoziție.

– Urc să mănânc un sandviș la unu și jumătate, ca de obicei, o informă.

II

La Savoy Hotel, domnul Amberiotis își curăța dinții cu o scobitoare și rânjea doar pentru el, gândindu-se că totul mergea ca pe roate.

Ca de obicei, avusese noroc. Cine ar fi crezut că vorbele acelea meșteșugite pe care i le adresase femeii toante ca o găină aveau să fie recompensate de o manieră atât de impresionantă? Pe de altă parte, dictonul îi era bine cunoscut: „Oferă, și vei primi înapoi înzecit“. El fusese dintotdeauna un om bun la suflet. Și generos! În scurt timp avea să-și permită să fie și mai generos. În fața ochilor îi apărură viitoarele acte de binefacere. Micul Dimitri... Și bunul Constantopulos, care se chinuia cu restaurantul său... Ce surprize plăcute pentru ei...

Scobitoarea îl împunse pe neașteptate, iar domnul Amberiotis se schimonosi. Viziunile trandafirii păliră, iar în locul lor apărură temerile legate de viitorul apropiat. Tatonă grijuliu cu limba, apoi își scoase carnetelul. Ora douăsprezece fix. Queen Charlotte Street, numărul 58.

Încercă să-și recapete dispoziția entuziastă de mai devreme, dar în van. Orizontul se redusese la opt cuvinte simple: „Queen Charlotte Street, numărul 58. Ora douăsprezece fix“.

III

La Glengrowie Court Hotel, South Kensington, micul dejun tocmai se încheiase. În salon, domnișoara Sainsbury Seale stătea la povești cu doamna Bolitho. Ocupau locuri învecinate în sala de mese și se împrieteniseră imediat după sosirea domnișoarei Sainsbury Seale, cu o săptămână în urmă.

– Știi, dragă, chiar nu mă mai doare deloc! spuse aceasta. Nici o înțepătură! Mă gândesc poate să dau telefon...

– Ei, nu fi prostuță, draga mea, o întrerupse doamna Bolitho. Du-te la dentist și scapă de-o grijă.

Doamna Bolitho era o femeie înaltă, impunătoare, cu voce gravă. Domnișoara Sainsbury Seale, în vârstă de vreo patruzeci de ani, avea părul vopsit într-o nuanță incertă și coafat în bucle dezordonate. Hainele îi erau lălâi și combinate excentric, iar lornionul îi cădea mereu de pe nas. Era o parteneră de conversație grozavă.

Acum spuse cu un oftat:

– Dar sincer, să știi, nu mă doare deloc.

– Prostii, mi-ai spus că n-ai închis un ochi toată noaptea.

– Nu, așa e, dar poate că de atunci nervul a murit de tot.

– Un motiv în plus să mergi la dentist, replică ferm doamna Bolitho. Toți am prefera să amânăm, dar asta e doar din lașitate. E mai bine să te hotărăști și să tai răul de la rădăcină!

Ceva pluti pentru o clipă pe buzele domnișoarei Sainsbury Seale. Posibil să fi fost un murmur rebel de genul: „Da, dar nu e dintele tău!“ În realitate, se mulțumi să răspundă:

– Presupun că ai dreptate. Iar domnul Morley e o persoană foarte atentă, care nu ar face rău nici unei muște.

IV

Ședința consiliului de administrație se încheiase. Totul decursese fără probleme. Raportul era bun.

Nu ar fi trebuit să existe nici o notă discordantă. Cu toate acestea, sensibilul domn Samuel Rotherstein detectase o nuanță stranie în atitudinea președintelui: în câteva rânduri, acesta se exprimase pe un ton aspru, cu totul nepotrivit în context.

Vreo îngrijorare secretă, poate? Dar Rotherstein nu putea să asocieze nici în ruptul capului o îngrijorare secretă cu persoana lui Alistair Blunt.

Era un om atât de lipsit de emoții, atât de normal, atât de tipic englez!

Era întotdeauna posibil, desigur, să fie din cauza ficatului. Domnul Rotherstein avea unele mici probleme cu ficatul din când în când. Pe Alistair nu-l auzise însă niciodată să se plângă de ficat. Sănătatea lui era la fel de solidă precum capacitatea sa de a înțelege finanțele. Nu manifesta o vigoare enerwantă, ci doar o stare de bine discretă.

Și totuși era ceva... O dată sau de două ori, mâna îi alunecase spre față. Stătuse cu bărbia sprijinită în palmă. Nu era atitudinea lui firească. Iar în unele momente păruse chiar... da, distrat.

ieșiră din sala de ședințe și coborâră scările.

– Nu pot să te iau cu mașina, presupun? se oferi Rotherstein.

Alistair Blunt zâmbi și clătină din cap:

– Mă așteaptă mașina mea. Nu mă întorc în oraș. De fapt, am programare la dentist, spuse el după o clipă de tăcere.

Misterul era rezolvat.

V

Hercule Poirot coborî din taxi, îi plăti șoferului și sună la ușa casei cu numărul 58 de pe Queen Charlotte Street.

După o scurtă pauză, ușa îi fu deschisă de un băiat în uniformă de paj, cu o față pistruiată, părul roșcat și un aer entuziast.

– Domnul Morley? spuse Poirot.

Nutrea în suflet speranța ridicolă că poate domnul Morley fusese chemat altundeva, poate era indispus, poate nu primea pacienți în ziua aceea... Toate în van. Tânărul servitor se dădu la o parte, Hercule Poirot intră, iar ușa se închise în urma lui cu neîndurarea tacită a unui blestem inalterabil.

– Numele, vă rog? îi ceru băiatul.

Detectivul se prezentă, apoi merse în sala de așteptare.

Era o încăpere mobilată cu un bun-gust discret, dar înfiorător de mohorâtă, se gândi nou-venitul. Pe masa Sheraton (reproducere) erau aranjate atent ziare și periodice. Pe bufetul Hepplewhite (reproducere) se aflau un platou decorativ și două sfeșnice Sheffield placate. Polița găzduia un ceas din bronz și două vase din bronz. Ferestrele erau îmbrăcate în draperii din catifea albastră. Tapițeria fotoliilor era în stil Iacob al II-lea, cu un model înfățișând păsări și flori roșii.

Într-unul dintre fotolii ședea un gentleman cu aspect cazon, o mustață firoasă și pielea gălbejită. Acesta îl studie pe Poirot cu expresia cuiva care ar fi privit o insectă enervantă. Nu dădea neapărat impresia că și-ar fi dorit să aibă pistolul la el, ci mai

degrabă tubul de spray Flit. Dezgustat, Poirot își spuse în sinea lui: „Pe cuvânt, unii englezi sunt atât de dezagreabili și ridicoli, încât ar fi trebuit să le fie curmată suferința încă din naștere“.

După ce îl fixă îndelung cu o privire sumbră, gentlemanul cu aer militaros înșfăcă un număr din *The Times*, își întoarse scaunul astfel încât să evite orice contact vizual cu Poirot și se puse pe citit.

Poirot, la rândul lui, luă un număr din *Punch*. Îl parcurse cu meticulozitate, dar nu găsi nimic amuzant în nici una dintre glume.

Pajul intră în cameră și spuse: „Domnul colonel Arrow-Bumby?“, iar gentlemanul cu aer militaros fu condus afară.

Poirot tocmai medita la probabilitatea ca un astfel de nume să existe cu adevărat, când ușa se deschise în fața unui tânăr de vreo treizeci de ani. În momentul în care acesta se opri lângă masă, plimbându-și agitat privirea peste copertele revistelor, belgianul îl studie pieziș. Arăta dezagreabil și periculos, își spuse, și nu era exclus să fie un ucigaș. În orice caz, semăna mult mai mult cu un ucigaș decât oricare dintre ucigașii pe care îi ares-tase Hercule Poirot de-a lungul carierei sale.

Pajul deschise ușa și rosti fără a se adresa cuiva anume:

– Domnul Peerer.

Presupunând corect că făcea referire la el, Poirot se ridică. Merseră până la capătul holului, unde, dând colțul, urcară într-un mic lift care îi duse la etaj. După ce străbătură un culoar, băiatul deschise o ușă ce dădea într-o micuță anticameră și bătu la o a doua ușă; fără a mai aștepta răspunsul, o deschise și se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe pacient să intre.

Se auzea apa curgând. Poirot trecu pragul, iar în spatele ușii îl găsi pe domnul Morley spălându-se pe mâini cu entuziasmul unui profesionist într-ale igienei.

VI

Există anumite momente umiltoare chiar și în viețile celor mai mari bărbați. Se spune că nici un bărbat nu este erou în ochii valetului său. La asta se poate adăuga faptul că puțini bărbați sunt eroi în propriii ochi atunci când merg la dentist.

Detectivul belgian percepea acut acest lucru.

Era un bărbat obișnuit să aibă o părere bună despre sine. Era Hercule Poirot, superior altora în cele mai multe privințe. Dar în acel moment nu reușea să se simtă superior din nici un punct de vedere. Moralul i se prăbușise complet. Asemenea tuturor celorlalți, era un simplu om înspăimântat de scaunul dentistului.

Domnul Morley, care își încheiase ritualul igienic, i se adresă acum pe un ton profesional încurajator:

– Nu e nici pe departe atât de cald pe cât ar trebui să fie în această perioadă din an, nu-i așa?

Îl conduse blând spre centrul încăperii – spre Scaun! – și mâinii îndemânatic tetiera, coborând-o și ridicând-o.

Hercule Poirot inspiră adânc, urcă, se așeză și își relaxă gâtul, abandonându-se gesturilor profesionale ale domnului Morley.

– Așa, exclamă acesta, cu o veselie detestabilă. Stați comod? Sunteți sigur?

Pe un ton mohorât, Poirot spuse că stătea comod.

Domnul Morley își trase măsura mai aproape, își luă oglinjoara, puse mâna pe un instrument și se pregăti să se apuce de treabă.

Hercule Poirot strânse brațele scaunului, închise ochii și deschise gura.

– Vreo problemă deosebită? Întrebă domnul Morley.

Ușor neclar, dată fiind dificultatea de a articula consoane cu gura deschisă, Hercule Poirot reuși să spună că nu avusese probleme deosebite. Era, de fapt, consultul bianual pe care îl impunea nevoia lui de ordine și organizare. Se putea foarte bine ca domnul Morley să nu găsească nimic de